

DOMINGO 3 DA PASCUA CICLO A

PRIMEIRA Feit 2, 14. 22-33

Era imposible que fora retido pola morte

PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA NO LIBRO DOS FEITOS DOS APÓSTOLOS

O día de Pentecostés, Pedro, de pé cos Once, levantou a voz e díxolles:

-Xudeus e todos os que habitades en Xerusalén: entendede ben e escoitade as miñas palabras:

Fálovos de Xesús de Nazaret, home acreditado por Deus ante vós por milagres, marabillas e sinais que Deus fixo por el entre vós, como vós mesmos sabedes; a este, entregado conforme ao plan establecido e á previsión de Deus, matástelo crucificándoo por man de impíos. Pero Deus resucitouno, librándoo das dores da morte, pois non era posible que ficase baixo o seu dominio. Xa David di del:

Eu vía decote o Señor diante miña,
xa que está á miña dereita, para que eu non vacile;
por iso alegrouse o meu corazón e aledouse a miña lingua,
e mesmo a miña carne acougará esperanzada;
porque non abandonarás a miña alma no sitio dos mortos
nin permitirás que o teu santo vexa a corrupción.

Déchesme a coñecer camiños de vida,
encherasme de gozo coa túa presenza.

Irmáns, permitide que vos diga claramente que o patriarca David morreu e enterrárono e o seu sepulcro aínda está hoxe entre nós. Pero, como el era profeta e sabía que Deus lle asegurara con xuramento que un descendente do seu sangue había sentar no seu trono, en visión profética falou da resurrección do Mesías, que nin quedou abandonado entre os mortos nin a súa carne viu a corrupción. A este Xesús resucitouno Deus, cousa da que todos nós somos testemuñas. E agora, engrandecido pola dereita de Deus e recibido do Pai o prometido Espírito Santo, espallouno, que é o que vós vedes e sentides.

SALMO RESP. Sal 15, 1-2a e 5. 7-8. 9-10. 11
R/ (11a): *Mostrarasme, Señor, o camiño da vida*
Ou: Aleluia

Gárdame, Deus, que en ti busco agarimo.
Eu dígolle ao Señor: -"Ti es o meu dono,
Ti es, Señor, a miña herdade e a miña sorte,
ti coidas do meu porvir.

Bendigo ao Señor que me guía
e mesmo de noite me ensina no meu íntimo.
Teño ao Señor sempre diante;
con El á dereita non caerei.

Por iso o meu corazón está contento,
as miñas entrañas reloucan
e o meu corpo está seguro.
Ti non abandonarás á morte a miña vida,
nin deixarás que o teu amigo vexa a corrupción.

Mostrarasme o camiño da vida:
a túa presenza écheme de alegría;
a túa dereita, de gozo eterno.

SEGUNDA 1 Pe 1, 17-21
Fostes redimidos polo precioso sangue do Año Inmaculado, Cristo

PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA NA PRIMEIRA CARTA DE SAN PEDRO APÓSTOLO

Benqueridos irmáns e irmás

Aínda que lle podedes chamar Pai ao que xulga con imparcialidade as obras de cada un, comportádevos con respecto durante o tempo do voso peregrinar. Porque xa vedes que non vos rescataron dese tipo idolátrico de vida, que recibistes dos vosos pais, con algo perecedeiro, tal coma ouro ou prata; senón que vos rescataron co precioso sangue de Cristo, Año sen defecto nin tacha. El xa estaba escollido de antes da creación do mundo pero presentouse nos derradeiros tempos para o voso ben. Por medio del tedes fe en Deus que o resucitou da morte e o glorificou e dese xeito a vosa fe e a vosa esperanza están postas en Deus.

ALELUIA Cf Lc 24, 32
Señor Xesús, descúbrenos o senso das Escrituras;
fai arde-lo noso corazón mentres nos falas

DOMINGO 3 DA PASCUA CICLO A

EVANXEO Lc 24, 13-35

Recoñecérono na fracción do pan

PROCLAMACIÓN DO SANTO EVANXEO SEGUNDO LUCAS

Daquela, dous dos discípulos ían aquel mesmo día (o primeiro da semana) camiño de Emaús, unha aldea que está a uns dez quilómetros de Xerusalén. Ían falando de canto pasara. E resulta que mentres parolaban e discutían, Xesús en persoa, achegouse e camiñaba canda eles. Pero os seus ollos estaban incapacitados para o recoñecer. Entón preguntoulles:

- De que ides falando polo camiño?

Eles pararon cun semblante moi tristeiro, e Cleofás, un deles, respondeulle:

- Seica es ti o único forasteiro en Xerusalén, que non sabe nada do que pasou alí durante estes días?

El preguntou:

- De que, logo?

Eles contestaron:

- Do asunto de Xesús o Nazareno, que foi un profeta poderoso en obras e palabras, ante Deus e ante o pobo todo; de como os nosos sumos sacerdotes e demais xefes o condenaron á morte e o crucificaron. Nós esperabamos que el fose quen liberase a Israel; pero xa van alá tres días desde que pasaron estas cousas. Claro que algunhas mulleres das nosas déronnos un susto, porque foron ao riscar o día ao sepulcro, e, ao non atoparen o corpo, volveron falando dunha visión de anxos, que lles aseguraron que el vive. E algúns dos nosos alá foron ao sepulcro, atopando todo como as mulleres dixeran; pero a el non o viron.

Entón díxolles:

- ¡Que parvos e lentos sodes para crer todo o que anunciaron os profetas! E logo, non cumpría que o Cristo padecese todo isto, antes de entrar na súa gloria?

E comezando por Moisés e todos os profetas, foilles interpretando o que as Escrituras falaban del.

Ao entraren na aldea onde ían, fixo coma quen quería seguir para adiante. Pero eles porfiáronlle, dicindo:

- Quédate connosco, porque se fai tarde, e a noite bótase enriba.

Quedou con eles. E mentres estaban na mesa, colleu o pan, bendiciuno e partiuno e déullelo. Entón abríronselle os ollos e recoñecérono; pero el desapareceu. E dixeron:

- Non ardía o noso corazón, cando nos falaba polo camiño, interpretándonos as Escrituras?

E levantándose axiña, volveron a Xerusalén. Alí atoparon os Once reunidos cos seus acompañantes, que dicían:

- É certo, o Señor resucitou e aparecéuselle a Simón.

Eles tamén contaron o que lles pasara polo camiño, e como o recoñeceran no partir o pan.